

Rakousko - Judenburg - manévry 1. 7. 1998

V pořadí druhou akcí našeho klubu jsou manévry v překrásném rakouském městě Judenburgu. Leží v Seetalérských Alpách v nadmořské výšce 750 m u známého Zeltwegu. Do našeho klubu vojenské historie vstupuje nový člen Vladimír Vízner.

Z Nového Jičína přichází pozvání od 20. reg. Ritberg Kaunitz na tyto manévry. Po velkém rozhodování, přesvědčení Pepou Olšarem, nás 6 statečných, Pepa Olšar, Ivan a Michal Houžvovi, Vláďa Vízner, Petr Ščipák a Josef Šmoldas, vyrážíme 31. června do Nového Jičína. Zde na nás čeká autobus se zbytkem vojska.

Manévry jsou hrozná věc. Od samého rána až do večera se jen cvičí, o samotné cestě se rozepisovat nemá smysl, utekla velmi rychle. Probral mě až nápis na ceduli Judenburg - 3 km. Zastavujeme u parku ve středu města. Pod vysokými stromy se to již hemží vojáky. Jejich modré uniformy naznačují budoucího nepřítele. Jsou to Frantíci. I my začínáme budovat na dva dny naše přechodné bydlíště, kterým budou stany.

v parku s majorem Bauleschem

Oblékáme skoro nové uniformy. Libor Fojtů z Nového Jičína, náš velitel pro tuto akci, tahá z pytlů přilbice německé pěchoty. Jsou pověstné svými šrouby, tlačícími do spánků. Takto vystrojeni chodíme po parku, posedáváme na lavičkách a čekáme, co bude. Po dohodě odcházíme do města, obdivovat místní památky.

Dlouhou ulicí vcházíme na náměstí, kterému dominuje vysoká věž kostela, naproti pěkná radnice, všude plno květů. Z plakátů na nás hledí nápis - Die historische Schlacht um Judenburg mit franzosichen Feld läger 17. - 18. Juli 98.

Což mají být asi ty dnešní manévry.

Cestou jsem si všiml, že před některými obchody jsou na stojanech noviny a hned vedle krabička s penězi, kterých tam není zrovna málo. Prostě koupíš tisk, vhodíš peněz a jdeš, jak jednoduché. Mohlo by to být tak i u nás? Jednoznačná odpověď zní: Ne! Je čas vrátit se do tábora, kde právě markytánky vaří něco jako cikorku, ale říkají tomu honosně káva.

Zde poprvé poznávám majora Baulesche, vrchního velitele všech Rakouských jednotek. S úsměvem sedá k našemu stolu. Jsou tu první novináři, začíná tiskovka. Za dvacet minut už víme, co nás příští dva dny čeká.

Začínají chodit hlídky, na bodácích pušek zavěšeny zažehnuté lucerny, vypadá to velmi pěkně. Všude hoří ohně a je slyšet zpěv. Začíná se stmívat. Ani Ivan Houžva se nechce nechat zahanbit a neúnavně buší do strun. Kolem jedenácté hodiny je zábava v plném proudu, nikomu se nechce jít spát, i když zítra nás čeká perný den.

Budí nás paprsky ranního sluníčka, vypadá to dnes na pěkný pařák. Pokřčené ksichty některých dávají tušit, že v noci museli vykonat mnoho statečných činů. I granátník Franta z Prostějova, kterému trčí ze stanu jen hlava a vedle něj šavle, ne ta granátnická, ale v noci hosená jedním z našich statečných bojovníků. On má ještě půlnoc. S Láďou Víznerem si ho pamatujeme právě díky této akci. Zatím co my jsme s sebou táhli plné krosny, Franta nastoupil do autobusu jen s malinkou taštičkou, přes kterou měl přehozeno sako uniformy,

a v ruce flintu. Na otázku kde má další věci, se jen usmál a pravil památnou větu. „Pochopíte, až budete jezdit tak dlouho jako já“. Zapomeňme na Havaj. Nastoupené jednotky Francouzů a řev jejich kapráků dávají tušit, že nejsme na dovolené. Celé hodiny nás mladíci od Libora Fojtů honí po parku. Jsem z toho tak zblblý, že málem zdravím: „Pane hauptmane“, i budku od latríny.

Kaprál nás řadí do trojstupu, jdeme do města. Hlavní třídou vcházíme na náměstí, kde se odehraje velké divadlo. V nedaleké restauraci jsou chyceni dva rakouští zběhové, které teď čeká veřejný soud. Jednotky nastoupily do tvaru podkovy, náměstí je zcela zaplněno diváky. Před vojskem leží na sobě postaveny dva velké bubny. Přichází major Baulesch a staví se za ně jako za řečnický pult. Mávnutím jeho špacírky se rozezní tlumeně bubny a horší myslivci přivádí zadržené. Kaprál Schwab čte jadrnou němčinou rozsudek. Poenta je v tom, že samotní diváci určí, zda kuli nebo svobodu. Odsouzení se vzpouzí. Jsou srazeni na kolena a mají zavázané oči. Malá děcka začínají brečet, divadlo nabírá na dramatičnosti. Major zvedá ruku. Rozhodne pouhý prst, bude směřovat nahoru nebo dolů? Život nebo smrt? Z nedaleké hotelové předzahrádky štangasti křičí, zastřelte je zrádce. Prst se obrací směrem k nebi, je slyšet zároveň jásot i zklamání. Odsouzení se vytrhávají z rukou vojáků a z radostí nad vyřčeným ortelem skáčí do blízké fontány, jsou odměněni obrovským potleskem diváků.

Za chvíli stojíme v ulici připomínající zlatohorské náměstí, svou délkou i šířkou. Před námi se ozývá dělostřelba. Francouzi jsou tak 300 m od nás, kanón ukryt v autobusové zastávce. Myslivci je odtud systematicky vykuřují. Naše děla dávají tak hrozné rány, že se třepou i výlohy. Mám takový pocit, že každou chvíli některá vypadne. Střelíme salvu. Z pánvičky pušky mi odlítne kus spečené černé usazeniny Vládovi Víznerovi přímo do obličeje. Vidím jak si mne oko. Ani jsem se nestačil omluvit. Bonton jde stranou.

Přichází ke střetu na bodáky, samo-sebou jenom jako. Potom tlačíme Francouze až na náměstí, kde jsou bez milosti pobiti. Všude se válí mrtvoly, ozývá se potlesk. Dochází na závěrečnou defiládu. Úplně vpředu major, za ním naše hudba Michal Houžva s Petrem Ščipákem a mladým Fojtů. Do tábora docházíme za potlesku diváků. Je konečně konec, balíme stany, Libor vybere od pořadatelů na zaplacení autobusu a adié Judenburg.

Zpáteční cesta probíhá ve velmi přátelském duchu. Jedeme jinou trasou, abychom viděli Alpy, a dnešní akci hodnotíme jako úspěšnou. Něco jsme se naučili, hlavně z povelů a taktiky. V Novém Jičíně přestupujeme do svých aut, směr Zlaté Hory. Doma jsme šťastně v deset večer.

Josef Šmoldas